

Ἡ γιαγιά μου, από την πλευρά

του πατέρα μου, σε όλη της τη ζωή ήταν μια απλή χωρική από τη Συρία, που δεν ήξερε ούτε να γράφει, ούτε να διαβάζει.

Ήταν όμως ειλικρινά θρήσκα. Ότι έκανε είχε πάντοτε το όνομα του Θεού στα χείλη της. Αλλά δεν ανέφερε μόνο το Όνομά Του.

Έλεγε τουλάχιστον εκατό φορές την ημέρα: «Σ' ευχαριστώ Θεέ μου»!... Καί όχι μόνο όταν της συνέβαινε κάτι καλό.

Αν η σούπα χυνόταν καθώς έβραζε και πάλι έλεγε: «Σ' ευχαριστώ Θεέ μου. Σ' ευχαριστώ. Σ' ευχαριστώ Θεέ μου»!

Τη ρώτησα κάποτε γιατί ευχαριστούσε τον Θεό για κάτι κακό.

Γέλασε και μου είπε ότι αν κάτι κακό συμβαίνει είναι γιατί έχουμε ξεχάσει τη σύνδεσή μας με τον Θεό. Εκείνη την εποχή το βρήκα αυτό πολύ παράξενο, έστω κι αν εκείνη επέμενε να κάνω κι εγώ το ίδιο.

Κάποτε, έγδαρα το γόνατό μου κι εκείνη μου είπε να πω: «Σ' ευχαριστώ Θεέ μου»! Κατά περίεργο τρόπο αυτές οι λέξεις είχαν αποτέλεσμα και ένοιωσα καλύτερα το γόνατό μου. Όταν έγινα πέντε χρονών πήγα στο σχολείο. Προερχόμουν από έγχρωμη φυλή και τα γαλανομάτικα και ξανθόμαλλα παιδιά με κορόιδευαν συνήθως. Επειδή το χρώμα μου ήταν σκούρο, το παρατσούκλι μου ήταν «ο Αράπης». Μισούσα το σχολείο και παρακαλούσα τους γονείς μου να μην με αναγκάζουν να πηγαίνω.

Ένοιωθαν άσχημα για μένα, αλλά δεν μπορούσαν και να με προστατέψουν για πάντα. Τότε, η Σίτου μου (η Συριακή λέξη για τη γιαγιά) άκουσε τι μου συνέβαινε και μου είπε ότι έπρεπε να λέω: «Σ' ευχαριστώ Θεέ μου», κάθε φορά που τα παιδιά με έβριζαν. Εκείνη τη στιγμή θεώρησα ότι επρόκειτο για την πιο ανόητη ιδέα που είχα ακούσει ποτέ μου. Λίγες μέρες όμως αργότερα, όταν ένα ολόκληρο τσούρμο παιδιών άρχισε να φωνάζει: «Αράπη, Αράπη, Αράπη», συνέβη κάτι: Συγκρατούσα τα δάκρυά μου, προσπαθώντας με όλες τις δυνάμεις του κορμιού μου, να μη φανώ μωξιάρικο και να μην τους επιτρέψω να με δούν να κλαίω. Αλλά δεν μπορούσα να συγκρατηθώ.

Τα δάκρυα θα ξεσπούσαν οπωσδήποτε. Τότε θυμήθηκα τα λόγια της Σίτου μου: «Σ' ευχαριστώ Θεέ μου»! Άρχισα να τα επαναλαμβάνω σιωπηλά μέσα μου: «Σ' ευχαριστώ Θεέ μου. Σ' ευχαριστώ Θεέ μου»! Κι αυτό βοήθησε. Δεν ξέρω τι ακριβώς συνέβη, αλλά τα δάκρυα εξαφανίστηκαν. Ξαφνικά έπαψα να νοιάζομαι τόσο πολύ για το τι σκέφτονταν για μένα. Ίσως αυτό συνέβη γιατί ένοιωσα, ότι είχα κι εγώ τώρα ένα φίλο: τον Θεό. Όλα αυτά έγιναν εδώ και πολλά χρόνια. Από τότε, έχω γίνει ένας επιτυχημένος σεναριογράφος. Έχω ταξιδέψει σε όλον τον κόσμο κι έχω συναντήσει εκατοντάδες θαυμάσιους ανθρώπους.

Η ζωή μου είναι ωραιότερη από ότι θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ. Καί σε όλη μου τη ζωή συνεχίζω πάντα να λέω: «Σ' ευχαριστώ Θεέ μου»! Ορισμένες φορές το λέω εκατό φορές την ημέρα, ακριβώς όπως έκανε η αγαπημένη μου γιαγιά. Νιώθω και τώρα την ανάγκη να το πω: «Σ' ευχαριστώ Θεέ μου. Σ' ευχαριστώ Θεέ μου. Σ' ευχαριστώ Θεέ μου»!

Murray Salem, Αμερικανός ηθοποιός και σεναριογράφος

Πηγή: [INAK](#) | [Προσκυνητής](#)

Εικόνα: [Γεώργιος Κόρδης](#)

Πηγή: istologio.org